

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 90/2024
08.02.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић, Драгане Бољевић, Марине Милановић и Весне Станковић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Ђорђе Ђорђевић адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарства одбране, ВП 6006 Ниш, коју заступа Војно правобранилаштво, Одељење у Нишу, ради исплате, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против решења Вишег суда у Нишу Гж1 123/23 од 03.10.2023. године, на седници одржаној 08.02.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против решења Вишег суда у Нишу Гж1 123/23 од 03.10.2023. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против решења Вишег суда у Нишу Гж1 123/23 од 03.10.2023. године.

Образложење

Решењем Основног суда у Нишу П 2655/2018 од 26.04.2023. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован предлог тужене за понављање поступка у предмету П1 2655/2018, који је окончан правноснажном пресудом тог суда од 29.09.2021. године. Ставом другим изреке, тужена је обавезана да тужиоцу накнади трошкове поступка у износу од 19.500,00 динара.

Решењем Вишег суда у Нишу Гж1 123/23 од 03.10.2023. године одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђено решење Основног суда у Нишу П 2655/2018 од 26.04.2023. године.

Против правноснажног решења донетог у другом степену тужена је изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној примени члана 404. ЗПП.

Врховни суд није прихватио предлог за одлучивање о ревизији тужене као изузетно дозвољеној, у смислу одредбе члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11, 55/14, 87/18, 18/20), јер у конкретном случају нема потребе да се размотре правна питања од општег интереса, ни правна питања у

интересу равноправности грађана, нити има потребе за уједначавањем судске праксе и новим тумачењем права. О предлогу тужене за понављање поступка, побијаним решењем одлучено је у складу са судском праксом и правним схватањима израженим кроз судске одлуке, да различита судска пракса (пресуда Рев 1967/2021 од 25.03.2022. године), не може бити разлог за понављање поступка.

Испитујући дозвољеност ревизије применом члана 410. став 2. тачка 5. у вези члана 420. став 6. ЗПП, Врховни суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Према члану 420. став 1. ЗПП странке могу да изјаве ревизију и против решења другостепеног суда којим је поступак правноснажно окончан, а према ставу 5. истог члана ревизија је увек дозвољена против решења другостепеног суда којим се одбацује предлог за понављање поступка и решења другостепеног суда којим се потврђује решење првостепеног суда о одбацивању предлога за понављање поступка.

У конкретном случају тужена побија решење другостепеног суда, којим је одбијена као неоснована жалба тужене и потврђено првостепено решење којим је одбијен предлог тужене за понављање поступка, па имајући у виду наведено ревизија у смислу цитираног члана 420. став 1. и 5. ЗПП, није дозвољена јер се не ради о решењу којим је поступак правноснажно завршен, нити о решењу којим је одбачен предлог за понављање поступка. Овде се ради о ревизији као ванредном правном леку која је изјављена поводом одлучивања о другом ванредном правном леку, па је дозвољеност те ревизије прописана посебном законском одредбом (члан 420. став 5. ЗПП) по којој ревизија тужене у конкретном случају није дозвољена.

На основу изнетог, применом члана 413, у вези члана 420. став 6. ЗПП, одлучено је као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Бранислав Босиљковић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић